

Pas a desnivell

Dretes i esquerres

Tot just en començar la seva situació com a president de la República francesa, Mitterrand ha emprès un seguit de mesures esperançadores. No tan sols es proposa la suspensió de la pena de mort, sinó que declara el seu propòsit de destruir les guillotines, com si volgués deixar ben clar que no es tracta d'una disposició temporal, sinó d'una actitud decidida per lliurar el seu país, per sempre, d'una vergonya col·lectiva. Ordena, també, l'alliberament dels independentistes de les minories nacionals franceses, paralitza les obres de les centrals nuclears en curs i eleva el salari mínim i les pensions de retir.

Com reacciona la dreta francesa? Es produeix de seguida una fuga de capitals i s'inicia un sabotatge ben finançat, ben deliberat, contra tot allò que representi un concepte distint del patriotisme que ella té. Els benpensants, la gent d'ordre, la que presumeix de tenir tothora el pensament més a prop del cel que de la terra, necessita les decapitacions, la misèria aliena i l'amenaça d'hecatombes. Sobretot, necessita una divisió de classes que no se'n digui lluita —això ho vol combatre a sang i a foc—, però que a ells els deixi a dalt, manant i trepitjant i que, per torna, els permeti de ventar-se de ciutadans exemplars.

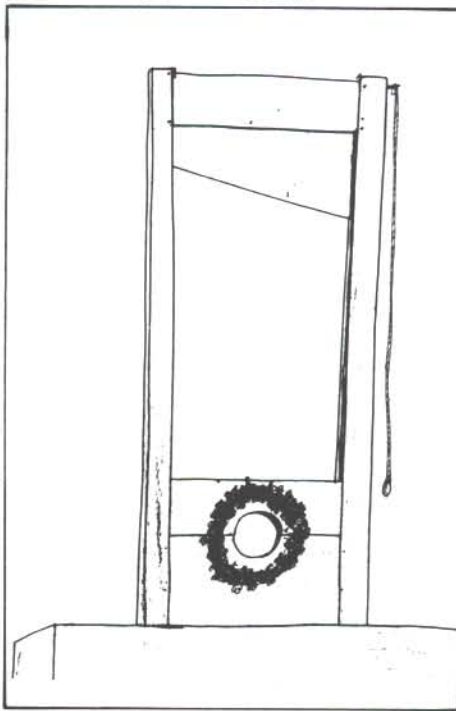
Per una desgràcia ineluctable, la part més poderosa de la dreta, a tot el món, és així. Cal salvar una dreta minoritària (almenys ho sembla, perquè el seu comportament no pesa tant), la que podríem qualificar de civilitzada i que accepta el diàleg i les propostes de futur encaminades a reparar injustícies. Però, certament, compta poc i per mica que es distregui provoca les ires de l'altra dreta i també se la carrega, passa automàticament a la categoria dels trànsfuges. Que ja és pega!

En aquest país nostre, la cosa ha quedat clara: l'esquerra és mansa o la dreta és bel·licosa. Quan la dreta ocupa el poder —o sigui gairebé sempre—, s'obren llarguíssims períodes de pau aparent a boca de canó, amb terror, és clar, perquè les armes no solen tranquil·litzar ningú. Però de terrorisme ni parlar-ne, perquè per això hi ha la censura i tenim una història plena de cementiris quietos sota la lluna, amb esquelets de gent insensata que s'havia posat a volar sense aparells quan alguna força ordenada disparava enlaire.

En canvi, l'esquerra ha manat fugaç-

ment i quan ho ha fet se'ns torna molla, camina de puntetes i ensopega de seguida amb pedres conegudes. De debò, jo que ja sóc gran, no recordo cap etapa durant la qual hagi manat a fons i de veres. Ho ha fet atemorida per les amenaces de la dreta: sobretot, que no se'ns enfadi, que no dispari, que no se'ns torni més agresta. A més, l'esquerra, per allò de no esperar els altres, va amb

Dintre de la campanya contra la pena de mort, Cesc dibuixà així la guillotina, eliminada ara per Mitterrand.

molt de compte a no concertar aliances i sempre l'arreglen dividida. Fins i tot els grups més lògicament destinats a entendre's per a recórrer junts les etapes llargues i difícils que cal cobrir, els socialistes i els comunistes, procuren que quedi clar que ni tan sols dinen o sopen plegats. No semblés pas que hi ha ni una ombra de ressurrecció del Front Popular! I què devia ocórrer amb el famós i bescantat Front Popular? Que se sàpiga, el feixisme i els seus derivats han ocasionat milions i milions de víctimes, una quantitat industrial de morts i de martiritzats que deixa molt

enrera la xifra comparativament modesta atribuïble al Front Popular. Però es veu que l'escarment no ha estat prou fort, i el feixisme, amb les etiquetes noves que cada circumstància demana, ens torna a clavar els esperons i s'adjudica en exclusiva els drets humans i divins, els símbols i els conceptes de pàtria i la prerrogativa de dividir la humanitat entre uns bons que poden matar i lloar-se'n i uns dolents que han de morir i penedir-se.

El diumenge, dia set de juny, la segona cadena de televisió va emetre un espai que ve molt a tomb d'esmentar. Hi figurava una personalitat important, el president de la Comissió de Drets Humans de l'ONU, Van Boven, el qual va declarar que les dictadures militars que imperen en alguns països de l'Amèrica llatina conculquen els drets humans d'una manera més brutal i sanguinària que no pas ho fan els països de l'Est, a desgrat que una poderosa i ben pagada propaganda internacional ens vulgui fer veure que no és així. Van Boven acusà la premsa i els altres mitjans de difusió (fins i tot els progressistes) de minimitzar el que realment passa a Guatemala, a El Salvador, a Bolívia, a Haití, a Xile, a l'Uruguai, a l'Argentina i en altres indrets d'aquell continent i del món. Per contrast, Van Boven insistí amb la copiosa publicitat dedicada a posar en relleu la vulneració dels drets humans als països de l'Est. Van Boven assenyala el perill de voler establir una classificació entre bons i dolents i afegia que la falta de respecte als Drets Humans és igualment condemnable vingui d'on vingui, però que cal ésser objectius: que no tan sols es digui que els dissidents txecs signants de la carta de Praga han estat condemnats a sis anys de presó, sinó que alhora (en les mateixes pàgines o en els mateixos programes), es faci conèixer la notícia de com reprimen les autoritats bolivianes el malestar a les zones mineres: posen un cartutx de dinamita a la boca dels miners descontents i el fan esclatar. Si ens obliguen a triar, els ciutadans tenim el dret (Dret Humà?) d'escollir entre uns anys de presó o un cartutx de dinamita a la boca. Hi ha gustos per a tot. Jo, per la meua banda, m'inclinaria per reforçar el moviment de solidaritat internacional que pugna perquè no sigui possible ni una cosa ni l'altra. ● PERE CALDERS